

Egeledes troer jeg at kunne beraabe mig paa, at Udvalgets Medlemmer virkelig ikke ere blevne holdte i nogenjomhelst Uvidenhed med Hensyn til den sidste Meddelelse, som vi fik fra den fungerende Minister, Conseilspræsidenten, og at den Beslutning, som blev fattet om ikke at modtage det Tilbud, som da gjordes, ikke er en Beslutning, som jeg har taget, men en Beslutning, som Udvalget i den kortest mulige Frist selv har taget. Hvad jeg endvidere kan paaberaabe mig Alles Vidnesbyrd om — og, som sagt, i Fremtiden optræder jeg ikke overfor det ærede Medlem for Helsingør, undtagen hvor jeg har Vidner med mig — det er dette, at vort Forsøg paa at gribe ind i Administrationen — som det er blevet kaldet — knytter sig til et positivt Skridt, som var foretaget af Andragere udenfor Rigsdagen. Vi havde faaet fornyede Andragender fra nogle af de Folk, som havde henvendt sig til Rigsdagen, i hvilke de oplyste os om, at de nu havde faaet en stærket Tilkjendegivelse om, at deres Bygninger vilde blive borttagne den 1ste Mai, og derfor anmodede os om snarest muligt at bringe vore Forhandlinger til Ende. Det var os ikke muligt at efterkomme denne Anmodning, thi Enhver, som seer en Smule paa den Betænkning, vi have afgivet, og som erindrer, hvorledes de foregaaende Maanedes have været opfyldte af Arbejde, vil vide, at selv et Udvalg, der arbejder meget flittigt, ikke vilde kunne være blevet færdigt hurtigere, end vi ere blevne; men saasnart vi fik denne Anmodning, gjorde vi, hvad vi troede at kunne gjøre, og det var ikke vor Skyld, at dette Tidspunkt ganske tilfældigt faldt sammen med Rigsdagens Paafestferie. Havde dette ikke været Tilfældet, vilde det have været muligt at opfylde den underlige Betingelse, der blev stillet til os fra Ministeriets Side; men paa det Tidspunkt, da Betingelsen blev stillet, maatte det for Enhver — og navnlig for En, der er saa sagkyndig i alle parlamentariske Sager, som det ærede Medlem er — være en aldeles bitterlig og given Sag, at denne Forordning, denne Be-

tingelse var fuldstændig identisk med et Afslag, og at det var en fuldstændig Umulighed at bringe det frem, som forlangtes, selv om man kunde antage, at Udvalgets Medlemmer havde ladet alt Andet paa denne grønne Jord fare for alene at beskæftige sig med dette ene Spørgsmaal, og at dernæst Folkethinget havde ladet alle andre Lovgivningsanliggender ligge for kun at beskæftige sig med de to Bygninger, hvorom der ved denne Leilighed var Tale. Det var denne Forudsætning, vi gik ud fra, og vi maatte derfor betragte den hele Tilkjendegivelse som et Afslag. Men nu siger det ærede Medlem for Helsingør, at Feilen ogsaa var den, at Udvalget overhovedet har villet blande sig ind i Administrationsfager, og han havde den Venlighed at oplæse nogle Uttringer af mig fra Sagens tidligere Behandling, som skulde godtgjøre, at det netop var saa særdeles uforsvarligt, saaledes at ville styde Noget ind mellem Ministeren og det ham for Administrationen paahvilende Ansvar. Dette Citat var af en høist mærkelig Bessaffenhed, thi det beskæftiger sig med Noget, der ikke har den fjerneste Lighed med, hvad her foreligger; men at udville dette vilde føre mig for langt. Jeg skal kun sige, at det — om min Huskommelse ikke slaar ganske fejl — dengang dreiede sig om, at Rigsdagen skulde stadfæste Dverenskkomsten om Dverdragelsen til Kommunen, eller med andre Ord, at Regjeringen ikke skulde være bemyndiget til at slutte Dverenskkomst med Kommunen, førend den paany havde henvendt sig til Rigsdagen. Dette fandt vi dengang i Udvalget ikke at være stemmende med Administrationens rigtige Stilling. Men hvorledes det er muligt deraf at drage nogen Slutning til det, som her foreligger, det forstaaer jeg ikke. Sikker er det, at dersom Udvalget ikke havde gjort det Skridt, som vi have gjort i Midten af April Maaned, og dersom vi da bagefter fremsatte Behovsbekendelser over Krigsministeriets Fremgangsmaade med at lade de paagjældende Bygninger borttage den 1ste Mai, vilde Ministeriet og det ærede Medlem være